

Borsodi L. László

FÖLDMINTÁK

- 1.

Befedjük a mai napot.
Ma az egyik felét.
Holnap a másik felét.

0.

*Azt akartuk, maradj még.
Azt mondtad, te is.
Azt mondtad, nem lehet.
Sehol sem vagyok.*

1.

Még felülsz, még egy korty víz,
de harcba száll lélekkel a test,
s mi úgy ölelünk magunkhoz,
mint anyja megtört gyermekét.

2.

Először szép körmondataid
zsugorodtak tómondatokká,
majd félmondatok, mondat-
törmelékek szóródtak közénk,
és szavak, szótagok szilánkjai.
És mindent befalazott a csend.

3.

A légzésedet figyelem,
veled veszem a levegőt.
Két lélegzetvétel között
egyek voltunk, leszünk
a paradicsomban.

4.
Ma éjjel azt álmodtam, hogy élsz.
5.
Egyik éjszaka álomban
egy öregember elesett.
Megöleltem. Felsegítettem.
Rám nézett, nem szólt.
Azt hittem, Te vagy.
6.
Mindennap úgy élek, hogy nem vagy.
7.
Azon tűnődöm,
vajon mit csinálsz
a föld alatt.
8.
Milyen lehet neked a sötét,
a bezártság, a föld szaga,
neked, ki klausztofóbiás voltál?
9.
Feküdtök egymás mellett a föld alatt.
Milyen lehet most nektek egymás közelsége?
10.
Feküdtök egymás mellett a föld alatt.
Milyennek láhattok minket, a talpuktól fölfelé?
11.
Nem tudok elszakadni az arcodtól:
az arcodtól, aki már nem te vagy,
csak őrzi azt, aki voltál és nem leszel.

12.

Mindig azt hittem, rajtad nem fog ki az idő,
azt hittem, te sérthetetlen vagy, örök öreg.
Végül is azt hittem, *mindenek* fölött élsz.
Ma már tudom, olyan vagy, mint az Isten:
rendíthetetlen, láthatatlan, elérhetetlen, néma.

13.

Mert csak a testnek van súlya,
csak az üres ágy mozdulatlan.
A földbe minták rajzolódnak.
Nincs távolság, csak a léleké.

14.

Te már tudod, hogy jut ki a lélek a testből.
Te már tudod test és természet találkozását.
Te már ismered a lélek végtelen köreit.
Én nem látok semmit. Nem látlak a földtől.

15.

Nyolcvankilenc év, nyolcvankilenc lépés
az anyaméhtől a föld ölégig, az égi ölelésig.

16.

Ott nincs, csak a némaság.
Ott nincs, csak a nagy kék.
Végtelen a vasárnap.
Jó lesz útra kelni.

17.

Valaki tán előttem jár,
tán valaki jön mögöttem.
Nem néz vissza, nem ér utol.
Lehet, már bennem lépked.
Nem tör össze, nem győzhetek.
Nem felel a szívverésre.

(17+)
 s
 sí
 sír
 sírk
 sírkő
 sírköv
 sírköve
 sírkövek
 között lépkedek
 hangtalan
 hangtala
 hangtal
 hangta
 hangt
 hang
 han
 ha
 h

ÉDES. KESERŰ. ÉDES.

(*zsoltárparafrázis 136., 138.*)

Hogy egy burokban megmozdultam,
 s ott élhettem kilenc évszázadon át,
 kedvemre lubickolva a sötét melegben –
 hogy egy napon fényre fordulhattam, szárazra,
 s bár tátogtam halul, majd ordítottam élve,
 idegenek közt enyém maradt hangja, keze, arca –
 hogy ágyamat rázhattam, félve hozzá bújhattam,
 elmondhattam, mit bántam meg, mért nem,
 mért nézek vissza, ha újra nincsen semmim –
 hogy nem sírt, mikor sírni támadt kedve,
 de velem örült, mikor nem volt rá oka,

mert látta, merre tartok majd nélküle –
hogy csitította bennem irántad haragom,
mert nem akartam, elvidd, engem becsapj,
s hogy a csendjét hagyta rám, fényedet –

Lehajtom nagy fejem. Uram, nem kiáltok.

CSENDBE CSUKLIK

(zsoltárparafrázis 19.)

Nem adja tovább a szót egyik a másiknak,
a hírről hallgat, ki éjjel érkezik, s reggel továbbáll.
Nem tudják, mi beszéd, nem tudják, mi a szó,
kérdésed csendbe csuklik, visszhangod sem hallható.
Hiába sírsz, hiába siratod, kik téged szerettek,
hiába ámitod őket, magadat, hogy egyszer, mégis,
nincsen hatalmad fölöttük, ők is elengedtek,
nem kelnek ki a föld sarából a kedvedért.
Fekszenek. Porlanak. Ismeretlen úrra várnak.

Máté 10:38, 2002

(31,5 x 43 cm, repesztés, aquatinta, rézkarc)